

РЕШЕНИЕ

№ 21437

гр. София, 28.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 27.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **7304** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК във вр. чл.226, ал.3 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на Н. В. П. срещу експертно решение № 105/1 от 17.06.2024г., издадено от Централна експертна лекарска комисия при Медицински институт на МВР /ЦЕЛК/.

В обстоятелствената част на жалбата са въведени съображения за незаконосъобразност на акта, поради постановяването му в противоречие с изискването за форма, както и на нормите на материалния и процесуален закон. Изложено е, че при издаване на решението не са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая, не е преценено и заключението от 24.04.2024г. на специализираната комисия по психиатрия. При привидно спазване на реда по Наредба № 8121з-345/25.07.2014г. е било реализирано отнапред взето решение за отстраняването от работа на жалбоподателката, като са използвани формално мотиви, свързани с нейното психично здраве, без да е направено истинско изследване в това отношение и без да са взети предвид, наличните множество документи, свидетелстващи за липса на здравословни проблеми от психиатричен характер, които да се явяват пречка, тя да изпълнява успешно задълженията си като служител на МВР.

В обстоятелствената част на експертното решение е била направена констатация, че: „към настоящия момент няма когнитивни, личностни и поведенчески дефицити, затрудняващи цялостното и функциониране и възможности за социална и професионална реализация“. Обективното състояние на жалбоподателката се

характеризирало с липсата на индикативни за психичното й здраве особености - ориентирана цялостно, контактна, апсихотична. Въпреки това, тези показатели не са били обсъдени, а експертното решение е било постановено единствено на медицински документи от 2016г. Не е бил осъществен индивидуален подход към физическото и здравословното състояние на жалбоподателката, преди да бъде дадено заключение относно нейната годност за работа в МВР. Съществувало противоречие между заключението на експертното решение и мотивите изложени в обстоятелствената част на последното. Допуснато било и нарушение на чл.59, ал.2, т.4 и т.5 АПК. Противоречието между фактическите основания на процесното решение и неговата разпоредителна част било до такава степен несъвместимо с формалната логика, че актът страдал не просто от липса на ясни и конкретни мотиви, но от каквито и да е било фактически основания.

На следващо място се твърди, че при издаване на решението, са били допуснати съществени нарушения в процедурата по освидетелстване на жалбоподателката. Налице било неспазване на специалните правила установени в чл. 6, ал. 1 и чл. 7, ал. 1 и ал.2 на Наредба № 8121з-345 от 25.07.2014г. Не е бил извършен индивидуален подход при освидетелстването, който да е съобразен с вида и актуалността на събраната документация и здравословното състояние на лицето, вкл. към момента на освидетелстването. Използвани са били данни от медицински документи, които не са били актуални за периода 18.06.2023г.-17.06.2024г., а същите са били съставени в период от преди повече от 7 години /м.10.-м.11.2016г./. Именно с оглед неспазването на законоустановения ред за извършването на преглед на представените медицински документи и непълното изясняване на фактите във връзка с действителното моментно състояние на Н. В. П., се е стигнало и до неправилни изводи досежно действителното правно положение, свързано с годността й за служба в системата на МВР.

В проведеното заседание на 27.09.2024г. Н. В. П. се представлява от адв. И. Д., който поддържа жалбата. В хода на устните състезания пледира за нейното уважаване и за незаконосъобразност на оспореното решение. Формулирано е искане за възстановяване на направените по делото разноски, по приложен списък по чл.80 ГПК.

В писмени бележки от 14.10.2024г. се обобщават доводите за незаконосъобразност на акта, като се отхвърлят разсъжденията на ответника, които били хипотетични, защото всички възможни последици в здравния статус, вследствие на поставена диагноза за периода 10.10.2016г.-30.11.2016г. не могли свободно да се естраполират 8 години по-късно във времето, а следвало да бъдат инкорпорирани под формата на установени по надлежния ред факти в експертното решение. Набляга се, че диагностицираното „смесено тревожно-депресивно разстройство“ е констатирано и лекувано само веднъж в рамките на времеви интервал от 10.10.2016г. до 30.11.2016г. Проявата на това състояние е било предпоставено от проблеми на работното място, получавани заплахи, което е породило чувството за страх, притеснение, тревожност и напрегнатост у Н. В. П.. И през периода на лечение, тя е била ориентирана, без промени в нейните мисловни и паметово-интелектуални реакции, а изходът от лечението е бил положителен и здравословният проблем инцидентно възникнал през 2016г. е бил преодолян.

Ответникът- ЦЕЛК, чрез процесуален представител юрк.М. Т., оспорва жалбата. По същество се сочат доводи за нейната неоснователност и законосъобразност на

постановения акт. Излага се, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в установената форма, при съблюдаване на реда за провеждане на административното производство и в съответствие с нормата на материалния закон. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения са развити в писмено становище от 11.10.2024г.

Акцентира се, че наличието на диагнозата „смесено тревожно-депресивно разстройство“, независимо кога е поставена /в случая 2016 г./ и ранната ѝ диагностика през 2016 г. показвало, че такъв човек е уязвим и би могъл да отключи сходно състояние при стресови ситуации, още повече при работа в системата на МВР, като на практика поставя под риск социалната и трудова адаптация. Информацията за поставената диагноза не е била упомената от жалбоподателката, нито пред психолози, нито при проверката за даване на достъп до класифицирана информация и процедурата по проучване, задължително при кандидатстване за работа в МВР. Характеристиките на това заболяване предполагали периоди на обостряне с изява на цялостен кръг от симптоматика и периоди на ремисии, които можело да бъдат достатъчно продължителни и в които да няма изява на никакви симптоми, както е било при прегледите през 2024 г. Ремисиите можело да бъдат спонтанни или контролирани под медикаментозен контрол, като не се знаело кога ще се отключи обостряне на състоянието. Поставената диагноза с код „F 41.2“, съставлявала критерий за определяне на негодност за работа в системата на МВР, съгласно Приложение № 1 към чл.2, ал.1 от Наредба № 8121з-345/25.07.2014г. Следователно ЦЕЛК абсолютно законосъобразно е спазила и се е съобразила с изискванията на нормативните актове в тази насока, като е издала законосъобразен и правилен акт, ръководейки се единствено от буквата на закона.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в процеса и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства по чл.235, ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е било образувано по повод писмо изх. № 336р-11042/03.04.2024г. /вх. № 3479/05.04.2024г./ на директора на ОДМВР- Р., с искане за извършване на специализирано изследване на Н. В. П. относно годността ѝ да заема служба в системата на МВР, във връзка с поставената ѝ диагноза „смесено тревожно-депресивно разстройство“.

Съставен е бил протокол № 1/17.06.2024г. на специализирана медицинска комисия по психиатрия в Медицински институт на МВР, в който е обективизирано здравословното състояние на Н. В. П.. Описано е, че през периода 10.10.2016г.-30.11.2016г. лицето е било в състояние на временна нетрудоспособност с поставена диагноза „смесено тревожно-депресивно разстройство“ /F 41.2 по М./. При прегледа, извършен на 24.04.2024г. е посочено обективно: апсихотична, контактна, еутимна. Не са установени мисловни нарушения или други признаци на психично заболяване към момента на прегледа. Описано е следното психично състояние на жалбоподателката, както следва: ориентирана тотално, апсихотична, контактна. Отрича документално отразеното стационарно психиатрично лечение, като обяснява, че е искала да получи болничен отпуск с мотивация, несвързана с медицински проблем. Към настоящия момент няма когнитивни, личностни и поведенчески

дефицити, затрудняващи цялостното ѝ функциониране и възможността за социална и професионална реализация. Диагноза: „смесено тревожно-депресивно разстройство“ /F 41.2 по М./, като Н. В. П. се изпраща на ЦЕЛК с мнение „негодна за работа в МВР“.

Приложено е извършено психологическо изследване на 17.06.2024г. Н. В. П. от психолог А.Г., от което се установяват следните релевантни обстоятелства:

1. Психомоторно спокойна, контактна, с нормална работоспособност, ориентирана правилно.
2. Когнитивни функции в норма за всички когнитивни области: мнестични, вербални, праксис, гнозис, екзекутивни функции. Внимание и памет- не се регистрира снижение в показателите за концентрация, разпределяемост, превключваемост, устойчивост на вниманието, фиксация, ретенция, репродукция и непосредствен обем на запомняне.
3. Мислене и реч: правилни по темп, структура и съдържание, не се установяват идеи от хиподепресивния спектър.
4. Емоционално-волево състояние: еутимина, с добър афективен самоконтрол. Еубулична, социално активна. Притежава мотивация, способност за целеполагане, организиране и поведенческо структуриране. Изразена нагласа за отстояване на позиции и интереси. Няма комуникативни, интерактивни и адапционни затруднения. Показва нормална работоспособност и стрес резистентност и съответен потенциал за функциониране в динамична среда.
5. Заключение: към настоящия момент няма когнитивни, личностни и поведенчески дефицити, затрудняващи цялостното ѝ функциониране и възможността за социална и професионална реализация.

Представено е писмо изх. № 42/10.01.2024г. от директора на „Център за психично здраве- Русе“ ЕООД, от което се установява, че Н. В. П. е била лекувана при условията на „дневен стационар“ в периода 10.10.2016г.-01.12.2016г. с диагноза: „смесено тревожно-депресивно разстройство“ /F 41.2 по М./ По делото е приложена медицинската документация по ИЗ № 000890/2016г., видно от която Н. В. П. е постъпила за първи път в лечебното заведение на 10.10.2016г. с анамнеза: персистиращо безпокойство, чувство на напрежение, нарушен сън, липса на апетит. Като отключващи това състояние фактори са посочени проблеми на работното място /получаване на заплахи/, лицето разгръща тревожно-хиподепресивна симптоматика. Чувствала се е притеснена, тревожна и напрегната. Лечението в дневен стационар е продължило до 01.12.2016г., като за периода са били издадени 2 броя болнични листове, удостоверяващи период на временна нетрудоспособност от 52 дни /10.10.2016г.-30.11.2016г./ Н. В. П. е била изписана с подобрение с поддържаща терапия за амбулаторно лечение.

Видно от свидетелство за проведено специализирано медицинско и психологическо изследване № 174, издадено от „Център за психично здраве- Русе“ ЕООД, към дата-22.08.2023г., Н. В. П. не страда от психично заболяване и е пригодна за изпълнение на специфичните изисквания за работа с класифицирана информация.

Издадено е било свидетелство за удостоверяване на психичното състояние на Н. В. П. изх. № 1847/26.04.2024г. от „Център за психично здраве- Русе“ ЕООД, видно от което жалбоподателката е психично здрава към този момент.

Резултатите от протеклото производство са обективирани в експертно решение № 105/1 от 17.06.2024г. на ЦЕЛК, в което е прието, че Н. В. П. е: 1. Негодна за служба в МВР, като държавен служител-стажант; 2. Негодна за служба, като държавен

служител по чл.142, ал.1, т.1 и ал.3 от ЗМВР; 3. Негодна за служба по ЗМВР на длъжности, за които се прилагат разпоредбите относно държавната служба в ЗМВР. При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в законоустановения 14 - дневен срок, считано от 26.06.2024г. – датата на връчването му на неговия адресат.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съдът след като извърши длъжимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, посочени от Н. В. П. и на всички основания по чл.146 АПК, преценява следното:

На първо място, актът е постановен от компетентен орган за медицинска експертиза на държавните служители в МВР, съгласно [чл. 3, ал. 1, т. 1 и ал. 2, т. 2 от Наредба № 8121з-345/25.07.2014г. за определяне на медицинските изисквания за работа в Министерството на вътрешните работи](#), както и чл. 16, ал. 3 от [Правилника за устройството и организацията на работата на медицинската експертиза и на регионалните картотеки на медицинските експертизи /ПУОРОМЕРКМЕ/](#). ЦЕЛК е създадена на основание [чл. 50, ал. 3 от ЗМВР](#) към Медицинския институт на МВР, който съгласно [чл. 50, ал. 1 от ЗМВР](#) е лечебно заведение по [чл. 5, ал. 1 от Закона за лечебните заведения](#) и осъществява дейността по здравеопазването в МВР. В правомощията на ЦЕЛК е да извърши преценката за спазване на медицинските изисквания за работа в МВР, когато е необходимо освидетелстване на държавните служители за установяване на здравословното им състояние в хипотезата на [чл. 226, ал. 1, т. 3 от ЗМВР](#), както и на годността да изпълняват държавната служба в МВР по чл. 3, ал. 2, т. 2 от Наредба № 8121з-345 от 25.07.2014 г. Не се констатира порок на заключението по см. на чл.146, ал.1 от АПК.

На второ място, атакуваният акт е издаден в писмена форма и съдържа нормативно установените реквизити, съгласно образеца по Приложение № 3 към Наредба № 8121з-345 от 25.07.2014 г. Съгласно чл. 3, ал. 2, т. 2 и чл. 6, ал. 2, във вр. ал. 1 от Наредбата, за резултатите от извършено специализирано медицинско освидетелстване за годност по медицински показатели за работа в МВР на държавните служители и заключението за годност за работа в МВР, Централната експертна лекарска комисия се произнася с експертно решение по образец (Приложение № 3). При съпоставката на формата и съдържанието на оспореното решение № 105/1 от 17.06.2024г. с тези на нормативно установения образец, е видно съвпадение на реквизитите, досежно титулна част, наименованието на акта, констатациите на органа и други. Изложените в акта факти съответстват на приложените по делото писмени доказателства. Не се установява порок във формата по см. на чл. 146, т. 2 от АПК, който да обуславя отмяна на акта /Постановление № 4/1976г. на Пленума на ВС и ТР № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. ОСС на ВАС; Тълкувателно решение № 16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд/. Ответникът е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си във висшия

съдебен процес.

На трето място, мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издадения акт /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/.

Преценката на административния орган в случая е направена, след като са обсъдени релевантните за случая факти и обстоятелства в изпълнение на разпоредбите на чл.35 и чл.36 от АПК, изискващи индивидуалният административен акт да се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. Съобразно служебното начало в административния процес, административният орган е събрал всички необходими доказателства, извършил е надлежна проверка на същите, но окончателният правен резултат не е в съответствие с приетите фактически установявания. Не е нарушено и накърнено правото на защита на жалбоподателя в хода на производството. Жалбоподателката е била уведомена за провежданата процедура по освидетелстване за годност за работа в МВР, тя се е явила на медицински преглед на 24.04.2024г. В случай, че жалбоподателката не се е запознала с всички събрани по преписката доказателства, това процесуално право тя може да упражни в пълен обем в съдебния процес, като оспори писмените доказателства или представи нови такива.

На четвърто място, спорът между страните по делото се свежда до приложението на нормите на материалния закон- чл.146, т.4 от АПК.

ЦЕЛК следва да формира своето експертно заключение съгласно критериите и нормативите в "Разписание на болестите и физическите недостатъци за медицинско освидетелстване за работа в Министерството на вътрешните работи" (Приложение № 1) към Наредбата въз основа на данните от медицинската документация на установеното заболяване, производствената характеристика и след проведени медицински прегледи и изследвания за актуалното здравословно състояние на лицето. В разпоредбата на чл. 7, ал. 2 от Наредбата е регламентирано правило, според което при оценка на здравословното състояние на служители по чл.142, ал.1, т.1 и ал.3 ЗМВР, които подлежат на индивидуална преценка, се прилага диференциран, индивидуален подход, съобразен със: здравословното състояние към момента на освидетелстване; характера, протичането и прогнозата на установеното заболяване; възрастта на освидетелстваното лице; квалификацията; специфичните изисквания за изпълнение на длъжността; за служителите и прослуженото време на държавна служба при представени производствена и/или здравно-производствена характеристика. От това следва извод, че е

необходимо персонално третиране при освидетелстването, като се обсъдят вида и актуалността на събраната документация и здравословното състояние на лицето, вкл. към момента на освидетелстване. В тази връзка са и възраженията на жалбоподателката, която счита, че решението на ЦЕЛК не е обективно, тъй като не е съобразено с актуални медицински документи.

Преценката дали медицинската документация е актуална трябва да се извърши съобразно нормативно въведеното правило в [чл. 39, ал. 2, т. 1, б. "б." от ПУОРОМЕРКМЕ](#), а именно: актуални са онези резултати от изследвания и консултации, които са извършени в рамките на последните дванадесет месеца.

В конкретния случай, актуалните за периода 17.06.2023г.-17.06.2024г. медицински документи, удостоверяващи здравословното състояние на Н. В. П. са свидетелство за проведено специализирано медицинско и психологическо изследване № 174/22.08.2023г. и свидетелство за удостоверяване на психичното състояние № 1847/26.04.2024г. Видно от съдържанието на двата документа, Н. В. П. е психично здрава и няма данни за нейно психично заболяване.

Нещо повече, при извършен преглед от специализирана медицинска комисия по психиатрия в МИ на МВР е установено, че към месец юни 2024г. Н. В. П. няма когнитивни, личностни и поведенчески дефицити, които да затрудняват цялостното ѝ функциониране и възможността за социална и професионална адаптация. Обективното ѝ състояние е апсихотична, контактна, ориентирана тотално, без налични мисловни нарушения или други признаци на психично заболяване.

Въпреки, категоричните писмени данни за липса на психично заболяване, резултатите от психологичното изследване, както и заключението на специализираната комисия по психиатрия, Централната експертна лекарска комисия при Медицински институт на МВР е подхождала изцяло формалистично, като в абсолютно противоречие на констатациите си в обстоятелствената част, е постановила решението си базирайки се само на документи, съставени повече от 7 години по-рано.

Диагностицирането на Н. В. П. със „смесено тревожно-депресивно разстройство“ /F41.2 по М./ е било еднократно за времето от 10.10.2016г. до 30.11.2016г. и за този период тя е ползвала отпуск, поради временна нетрудоспособност, а лечението е протекло с прием на антидепресивни медикаментозни средства. В периода на проведеното лечение е констатирано, че лицето е цялостно ориентирано, мисловният процес протича с нормален темп, няма данни за сетивни измами, а паметово-интелектуалният статус съответства на възрастта и социалния

опит. При изписването е констатирано подобрене и е назначена поддържаща терапия за амбулаторно лечение с медикамент „ксетанор, тб. 20 мг.“.

Ако ответникът е считал, че към 17.06.2024г. Н. В. П. страда от заболяване, квалифицирано от клас V /F00-F99/ „Психични и поведенчески разстройства“, то задължително е било да извърши *индивидуална преценка* на лицето, така както е посочено и в Приложение № 1, графа 2, от Наредбата. Такава индивидуална преценка не само, че не е направена, но напълно в противовес на фактическите констатации и актуалната медицинската документация е формирано заключение „негоден“ за служба в МВР.

Установяването на здравословното състояние към момента на освидетелстване, е особено важен етап в процедурата, за да бъде изпълнено условието по чл. 7, ал. 2 от Наредбата за индивидуална преценка според Приложение № 1 към Наредбата. В административното производство не са събрани доказателства, от които да се потвърждава, че към релевантния момент /17.06.2024г./ Н. В. П. страда от психична болест или поведенческо разстройство /“смесено тревожно-депресивно разстройство“/, които да я правят негодна по медицински показатели за работа в МВР. Извършеното медицинско освидетелстване не се основава на резултатите от проведения преглед на 24.04.2024г., актуалната медицинска документация за периода 17.06.2023г.-17.06.2024г., а оценката на здравословното състояние е изградена единствено на информация за един значително предшестващ период /10.10.2016г.-30.11.2016г./, през който лицето е било временно нетрудоспособно и е провело необходимото лечение за подобряване на състоянието си. Цитираните от ответника 2 броя болнични листове № Е 20165660541 и № Е20165660583 за разрешен отпуск по болест общо за 52 дни през м.октомври и м.ноември 2016г., освен, че не са достатъчни за диагностичното и функционално изясняване на състоянието на жалбоподателката към момента на освидетелстването, но и тези документи въобще не установяват настоящото/действителното здравословното състояние на лицето.

Доводите на процесуалния представител на ответника, наведени в хода на устните състезания и писмената защита относно характеристиките и възможното развитие на заболяването, по същество представляват дописване на мотивите на административния акт, което е недопустимо да се извършва за първи път в съдебната фаза на процеса. Ако ответникът е считал, че прогнозата и развитието на заболяването са били неблагоприятни за служителя, то ЦЕЛК е следвало в писмения акт-

решение № 105/1 от 17.06.2024г. да въведе своите съображения и да аргументира изводите си в тази насока. В този етап на процеса, е процесуално недопустимо съдът да попълва липсващи фактически установявания в административния акт, които да съответстват на приложимата към правоотношението нормативна разпоредба. Съдът се произнася и изследва законосъобразността на акта единствено и само на основанията, посочени в него, без да има право да ги разширява, допълва или дописва. Тук е мястото да се подчертае също, че въобще от ЦЕЛК не са изследвани и тези критерии по чл.7, ал.2 от Наредбата-характер, протичане и прогноза на установеното заболяване при оценяването на годността на лицето за заемане на държавна служба по ЗМВР.

В заключение, съдът приема, че *експертно решение № 105/1 от 17.06.2024г.* на ЦЕЛК, е незаконосъобразен административен акт и поради наличието на основанието по чл.146, т.4 АПК, следва да бъде отменено. При прилагане на правилата на разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170, ал.1 АПК, ответникът не доказва съществуването на фактическото и правно основание посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни правни последици за Н. В. П.. При условията на чл.173, ал.2 от АПК преписката се връща за ново произнасяне от ответника, който в изпълнение на указанията на съда трябва да извърши индивидуална оценка на здравословното състояние на лицето, при спазване на критериите по чл.7, ал.2 от Наредба № 8121з-345 от 25.07.2014 г. за определяне на медицинските изисквания за работа в МВР.

При този изход на спора, искането на представителя на жалбоподателката адв. И. Д. за присъждане на разноски следва да бъде уважено. Видно от договор за правна защита и съдействие от 03.07.2024г. уговореният и заплатен хонорар е в размер на сумата от 900.00 /деветстотин/ лева. От процесуалния представител на ответната страна юрк. М. Т. е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Минималното възнаграждение по чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. на Висшия адвокатски съвет е 1 000.00 /хиляда/ лева. Съдът приема, че заплатеният адвокатски хонорар от 900.00 /деветстотин/ лева на адв. И. П. Д. не е прекомерен по см. на чл.78, ал.5 ГПК във вр. чл.144 АПК и е съразмерен на оказаната правна помощ и съдействие. Внесена е и държавна такса в размер на 10.00 /десет/ лева, която също трябва да се възстанови в полза на страната.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, чл.173, ал.2 от АПК, *Административен съд София-град*, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ *експертно решение № 105/1 от 17.06.2024г.*, издадено от Централна експертна лекарска комисия при Медицински институт на МВР, по жалбата на Н. В. П..

ВРЪЩА преписката на Централна експертна лекарска комисия при Медицински институт на МВР за ново разглеждане и произнасяне, съобразно указанията по прилагането на материалния закон, дадени в настоящото решение.

ОСЪЖДА Централна експертна лекарска комисия при Медицински институт на МВР с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Н. В. П. ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [община], област Р., [улица] сумата от 910.00 /деветстотин и десет/ лева на основание чл.143, ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК.

Съдия: